

[Maisted]

rende finansminister følgende frem for folketinget, og bl.a. forsøgte han at få mig, som på daværende tidspunkt var medlem af fremskridtspartiet, til at stemme for finanslovsforslaget. Han fremhævede ganske rigtigt, at vi ønsker at styrke eksport, produktion, investering og beskæftigelse, for det er den politik, som afgørende skal genskabe trygheden i samfundet, i familierne og hos den enkelte. Det er også den politik, der skal give vores overskud i forhold til udlandet i løbet af det næste par år.

Som repræsentant dengang for fremskridtspartiet fremhævede jeg over for det radikale venstre og regeringen, at det var smukke ord, men at jeg ikke troede på, at man kunne opfylde det, finansministeren sagde den 15. december. Desværre viser det sig, at det kunne regeringspartierne og det radikale venstre heller ikke. Vi ved, at vi i 1984 får et underskud over for udlandet på ikke mindre end 18 mia kr., og det bliver ikke nedbragt væsentligt i 1985. Hvis man skulle følge det, daværende finansminister Henning Christophersen fremlagde som begrundelse for, at man skulle stemme ja til finanslovsforslaget fra 1983 i foråret 1984, ville underskuddet over for udlandet være bragt i balance i løbet af 2 år. Nu siger regeringen, den nuværende finansminister, at det bliver i 1988.

Jeg beklager, men jeg tror ikke, at det lykkes regeringen at skabe balance over for udlandet med den politik, man er tvunget til at føre sammen med det radikale venstre, i 1988. For fra 1983 betød det, at vi havde en gæld over for udlandet på 36 pct. af bruttonationalproduktet. Den er 37 pct. i 1984, og når man så yderligere kan se af tallene, at den nettovalutaindtjening, vi har haft i det danske samfund i 1984, kun er i stand til at dække 25 pct. af renteudgifterne og man ikke ændrer på den offentlige udgiftspolitik, er der ikke meget, der tyder på, at man kan nå det, man altså siger i sin finanslovredegørelse.

De frie demokrater ønsker, at man skal lave kraftige offentlige besparelser simpelt hen for at få de nødvendige midler til at udvide produktionen, der kan give os den nødvendige eksportfremgang og give os en øget beskæftigelse. De småjusteringer i arbejdsløshedstallene, der bliver tale om, løser jo ikke problemet for de ca. 300.000 mennesker, som

er arbejdsløse i dette samfund. Det er et reelt, stort problem, lige så vel som underskuddet over for udlandet er et reelt problem og den samlede, stigende gæld, som jo er ved at passere 500 mia kr. Det har man altså ikke villet løse, og det skyldes selvfølgelig først og fremmest det radikale venstre, som jo ikke ville se, at disse problemer var reelle, sidste år, men frydede sig over en taktisk sejr.

Jeg erkender blankt, at det selvfølgelig ikke hjælper meget at have ret politisk, når man går hen og dummer sig, som fremskridtspartiet og jeg var med til at dumme os i 1983, men det er de politiske julelege, man kommer ud for. Det løser jo ikke problemerne, og det løser selvfølgelig heller ikke problemet, at jeg nu siger: der kan I se, at vi havde ret.

Jeg håber på, at de, der i dag har et flertal her i folketinget og suverænt kan ændre på den økonomiske politik, vil læse f.eks. en orientering fra Den danske Bank den 12. december 1984. Der vil man kunne se disse kendsgerninger beregnet og illustreret, sådan at man ikke behøver at henvende sig til de frie demokrater for at få at vide, hvordan forholdene er. Jeg går ud fra, at man respekterer en sådan analyse, der er foretaget af en af vores anerkendte bankinstitutioner.

Heri fremhæver man endvidere, at vi er afhængige af de udenlandske virksomheder, og at Danmark og danske virksomheder kun i et vist omfang vil kunne deltage direkte i en økonomisk udvikling. Man viser også, at hvis man ikke i Europa gør noget fornuftigt, vil de økonomiske vækstcentre være i USA og i Asien og ikke i Europa.

Men som jeg sagde før, er det da klart, at jeg ikke vil benægte kendsgerninger, og jeg kan da kun fryde mig sammen med den danske befolkning over, at vi har haft en økonomisk fremgang og oven i købet en virkelig stor økonomisk fremgang i forhold til de øvrige europæiske lande. Men det er ikke tilstrækkeligt til at løse problemerne, og hvis man ikke gør noget effektivt, betyder det, at det ikke tager 5 eller 10 år at rette op på problemerne, nej, de bliver forstærkede. Yderligere fremhæver Den danske Bank i sin orientering, at den yderste konsekvens af utilstrækkelige og for sene indgreb over for betalingsbalanceunderskud og en fortsat gældsstiftelse kan ses i Sydamerika, hvor det vil tage år at nå op på samme levestandard, som